

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ω ! Έσύ, πού στις εύτυχισμένες μας μέρες είσαι τόσο άσηχηνη, κωταροσώα, άναποδοσστη και άσπαιτη, σάν τη σκιά πού ριζον άπόνο στή νερά τά φύλλα της Ιτιάς, ώ ! γυναίκα, γίνισαι άμέσως ό παρήγορος άγγελός μας, μόλις ή στικμορά άγγίζει τά ταπεινωμένα μας μέτωπα. Βά λ τ ε ρ Σ κ ω τ

Ό Έρωτας στην καρδιά της γυναίκας μοιάζει με την εικόνα, πού γράζει κανένας άπάνω στό χόνι και πού μιά άχτίδα του ήλιου μονάχα φτάνει γιά νά την ξεφρασίση. Σ α ί ξ π η ρ

Η έρωμένη μας έχει πάντα μερικές άρετές, πού τις βλέπουμε μόνο τά μάτια της φαντασίας μας. Βά κ ο ν

Στό πρώτο της ασθήμα ή γυναίκα άγαπάει μόνο τον έρωστή της. Σ' όλα τ' άλλα δέν άγαπάει παρα μονάχα τον Έρωτα. Ό Έρωτας κρινά τή αήθη ένα φρέσκα, πού δέν μπορεί πιά νά τό βγάλει άπό πάνω της και πού της ταιριάζει πάντα περίφημα, σάν γάντι. Δοκιμάστε και θα διητε πώς λίγο αήθεια. Ένας μονάχα άνδρας, ό πρώτος, μπορεί νά συγχωρή την καρδιά της γυναίκας. Λ ό ρ ο δ ο ς Β ύ ρ ω ν

Τι άλλο ζητάμε στή ζωή, παρά την όμορφιά, την αλήθεια και τον Έρωτα ; Σ έ λ λ ε υ

Ό Έρωτας είναι τόσο έγωιστής, ώστε πρωταίωμος νά έδοουμε νεκρό αυτόν πού άγαπάει, παρά νά τον χάσουμε ζώντανό. Ν α τ α λ ί α Μ π ά ρ ν ε υ

Μ' άρέσουν ή γυναίκες πού έχουν παρελθόν, όπως μ' άρέσουν και οι άνδρες πού έχουν μέλλον. Ό σ κ ά ρ Ο υ ά τ λ ν τ

Η γυναίκες μās φαίνονται άγγελιοι, όσο τις ποθούμε. Όταν όμως τις αποχτήσουμε, ή γοητεία τελειώνει. Οι άνδρες, πριν από την έρωτική τους νίκη, δίνουν πάντα στή γυναίκα πολύ περισσότερο άξία, άπό όση έχει πραγματικά, κι' άνοίγουν τά μάτια τους μόνον μετά την κατάκτηση. Σ α ί ξ π η ρ

Πούδ θα μπορούσε νά έμποδίση την παρακμή και την καταστροφή της όμορφιάς ; Άλλοίμονο ! κανένας ! Έκτός άν τό θαύμα αυτό μπορούσε νά τό κινή τό μαυρό μου μελίαν, δίνοντας με την πένα μου ζωή και λάμψη άιώνια στον Έρωτά μου. Σ α ί ξ π η ρ

Ό γάμος είναι ό τάφος του Έρωτος, γιατί δέν μπορεί κανείς ν' άγαπά, όταν δέν βρισκει έμπόδια. Άν ή Άσσυρα ήταν γυναίκα του Πετρόραχη, δέν θα περνούσε όλη τή ζωή του ό ποιητής γράφοντάς της τά περίφημα συνένετα του. Λ ό ρ ο δ ο ς Β ύ ρ ω ν

Όση έμπιστοσύνη κι' άν έχουν οι Έρωσται και οι σύζυγοι, δέν πρέπει νά μένουν πολύ Έξω από τό σπίτι τους. Β ύ ρ ω ν

Ό Έρωτας έχει κι' αυτός τις μηχανορραφίες του, όπως και ή φροδοσύνη. Βά λ τ ε ρ Σ κ ω τ

Μιά γυναίκα πού χάνει την όμορφιά της, μπορεί νά είναι τόσο άίγορη γιά τον Έρωτά της, όσο ένας άνδρας, πού χάνει την περιουσία του, είναι άίγορος γιά την έρωμένη του. Π ό π

Ό Έρωτας είναι μιά θεία σταγόνα, την όποια έστάλαξαν οι όφρανοι έσος στό κάτελλο της ζωής, γιά νά γλυκάνουν την πίκρα της. Ρ ό τ σ σ ε τ ε ρ

Έχουν περάσει πιά ή μέρες της νεότης, πού ή λαμπρή όμορφιά της Έξωνε την καρδιά μου με τις άλυσίδες της, πού τό δνερο της ζωής μου, άπό την αήγη ός τό βράδι, ήταν ό Έρωτας, μονάχα ό Έρωτας ! Μιά κανονία έλπίδα μπορεί νά ξεσπινθήσει πάλι στην καρδιά μου, κανονικές μέρες μπορεί νά φωτίσουν πάλι τή ζωή μου, με πώς πύ Ιλαρό και πύ ήρεμο από τις σπαιμένες, να δέν θα έτάξηση πιά τίποτα στον κόσμο τόσο γλυκό, σάν τό δνερο της πρώτης άγάτης. Θ. Μ ο υ ρ

Έλα μαζί μου στή θάλασσα, νέο κορίτσι ! Γίνε συντροφιά μου, όταν ό ήλιος λάμπει, όταν τό χόνι πέσει και σκεπάζει τή γή. Η έποχέ μπορεί ν' αλλάξουν, μα στην πατή έρωτική μένη ψυχή μου θα καιη πάντα ή ίδια άδωστη φλόγα, κάτω άπ' όλους τους όραμούς.

πρωίς σας μοιάζει πολύ με τή δική μου, με τή διαφορά ότι έγώ είμαι τώρα παρωμορφωμένος, άλυσος στή θέα...

—Είστε ύπερβολικός, κύριε, είτε ή δούκισσα με συμπάθεια. Δέν βλέπω νά είστε παρωμορφωμένος, έπειδή έχετε μερικές σούλες...

—Ένώ σεις, έπέμενε ό νέος, είστε ώραία ! Καί ή έπιμονή σας δέν δικαιολογείται. Χωρίς νά θέλω, βλέπω κάθε μέρα τον σύζυγό σας. Όταν έρχεται, και τον λατύνω τόσο...

—Πηγαίνετε, κύριε ! πρόσταξε ή δούκισσα. Δέν ζήτησα τή γνώμη σας ...

Ό Ρότζερς δέν έπέμεινε περισσότερο. Χαϊρέτησε και βγήκε από την κάμαρα.

Όταν επέστρεψε στό δωμάτιό του, ό νέος έμεινε λίγη ώρα σκεπτικός. Άσφαλώς τά ψυχικά τραύματα ήταν βαθύτερα από τά σωματικά. Μήπως κι' αυτός δέν φερόταν σήμερα στή νέα, πού τόσο τον άγαπούσε, σκληρός ; Γιατί, γιά νά ξεκολλοθή έδειχέ νά πηγαίνει στό νοσοκομείο, αυτό σήμανε πώς δέν είχε πάψει νά τον άγαπά. Γιατί λοιπόν φοβόταν τόσο νά την ιδή ;

Χωρίς νά σκεφθή περισσότερο, ό νέος πήρε τό άκουστικό του τηλεφώνου και ζήτησε τον άριθμό της μηιστής του.

—Άγαπημένη μου, είτε ό Ρότζερς, μόλις άκουσε τή φωνή της. Άν δέν έχει άλλη ασχολία, έρχεσαι κοντά μου σήμερα τό άπόγευμα ; Άστρεψέ μου Νόρα, μή με παρεξηγής, αλλά ή-μουν τόσο άσχημος, μ' όλες αυτές τις πληγές ! Θα με κινήσεις μόνο από την πλευρά πού δέν πληγάζεις. Τι ; ... Κλαίς, Νόρα ; ... Άλλά, μικροίλα μου, δέν έπαυα νά σ' άγατώ ούτε στιγμή... Έλα γρήγορα... Σε περιμένω...

Συγχρόνως στό διπλανό δωμάτιο, τό ύπ' άριθμόν 2, ή δούκισσα ζητούσε πληροφορίες από την άδελφή γιά τον γείτονά της. Η Μπίσσυ της διηγήθηκε όσα γνώριζε. Την έπιμονή της νεαρός Άμερικανίδος και τό πείσμα του νέου νά μή την δεχθή.

—Τι θλιβερή ιστορία !... μοιραίους ή δούκισσα με συζήτηση. Τι φταίει τό καθμένο τό κορίτσι ; Θα ενθαρσυνθώ νά μάθω πώς δια τελείωσαν καλά... Καί σε παρακαλώ, άδελφή, τηλεφώνησε στον σύζυγό μου νά έρθη. Νομίζω πώς πρέπει νά γυρίσω στό σπίτι μου, στον άνδρα μου και στα παιδιά μου !... Όσο σκέπτομαι αυτό τό καθμένο τό κορίτσι !... Όλα ξεχνιούνται, γοιμός, όταν ιδιάζεις άγάτη... Καί τά λάθη, ναι, κι' αυτά συγχωρούνται, όταν μετανοή κανείς... Έτοιμάσε τις βαλίτσες μου, άδελφή, σε παρακαλώ !...

—Είστε καλύτερα, μιλαίδη ;

—Όχι, αλλά πρέπει νά έπιστρέψω στό σπίτι μου. Έίως έχει γίνει πύ γρήγορα καλά.

Έκείνο τό βράδι ύπάρχον δύο εύτυχισμένα ζευγάρια. Άλλά κι' ή νοσοκόμα Μαίρη και Μπίσσυ ήταν χαρούμενες. Οι άφροσίοι τους είχαν σωθή !...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΣΤΕΙΟ

Κάποτε ένας σουλτάνος διάταξε νά διαλαλήσουν στον κόσμο, πώς όποιος θα του έλεγε τό καλύτερο άστέιο, θα πάρει άπ' τή ίδια του τά χέρια ένα πολύτιμο δώρο.

Έτρεξαν λοιπόν πολλοί, παρουσιάζοντας μισρό του, κι' ό καθένας του είτε τό άστέιο του. Στο τέλος πήγε στό παλάτι κι' ένας άπλοκώτατος χωριάτης, ό όποιος κάθισε έλευθερα και θαρρετά, σάν παλιός φίλος, πλάι στό σουλτάνο, πού πήρε την ταμπάκαρα, ρούφηξε μιά πρέζα ταμπάκο και μετά έλεγε :

—Σουλτάνε μου, πήγες στή Βαγδάτη καυιά φορά ;

—Όχι ! άπάντησε ό σουλτάνος αποσιτισμένος.

—Όποτε κι' έγώ ! είτε ό χωριάτης. Καί σώπασε.

Ό σουλτάνος ξεκαρδίστηκε στα γέλια με τό άστέιο του αυτό και διάταξε νά του δώσουν ένα πούγγι χρυσάφι.

ΓΑΣΚΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙΝΟΣ ΗΣΑΝ Η ΓΛΩΣΣΕΣ

Ένας Γασκώνος, γιά νά περιποθή έναν πλούσιο συγχωριανό του, πού πήγε γιά πρώτη φορά στό Παρίσι, τον άδήγησε σ' ένα μουσειό.

Ό Γασκώνος πληροφορούσε γιά όλα τά πράγματα στον πλούσιο συγχωριανό του κι' αυτός τον άκουγε με άνοητό στόμα. Σε κάποια στιγμή σταβήκανε μπροστά σε δύο γλώσσες με οιδόννημα, μέσα στις όποίες φηλαγόντουσαν δύο γλώσσες, μιά μικρή και μιά μεγάλη.

—Πιστεύω εν' αυτή ή γλώσσα, Ζάν ; ρώτησε ό χωριάτης.

—Είπε του...Καρλομάγνου ! άπάντησε ό Γασκώνος.

—Α !... Κι' αυτή ή άλλη ;

—Τού Καρλομάγνου κι' αυτή...

—Μά είχε δύο γλώσσες ό Καρλομάγνος ;

—Βέβαια. Απτή, τή μικρότερη, την είχε όταν ήταν μικρό παιδί !

